

Abbi Glines

A SORSOM

Az Existence trilógia
második kötete

Dream
válogatás

Pagan Moore élete semmiben sem hasonlít egy átlagos diáklány mindennapjaihoz. Ugyanis lelkeket lát, és a pasija, Dank maga a Halál. Miután a lány megmentette szerelmét attól, hogy az örökkévalóságig a Pokolban ragadjon, azt hitte, a dolgok végre visszatérnek a normális kerékvágásba. De nagyot tévedett...

Egy napon a női szívek megdobbantója, az iskola jóképű hátvédje, Leif Montgomery eltűnik. Amíg a városban mindenki beleőrül az aggodalomba, Pagan egészen más miatt lesz egyre idegesebb. Nem ok nélkül aggódik, ugyanis rájön, hogy Leif nem egy átlagos tinédzser, még csak nem is ember. Neki nincsen lelke. Leif sötét titka súlyos következményekkel jár Pagan és Dank számára. A lány lelkét ugyanis már születésekor megjelölték, pontosabban odaígérték Leifnek. Pagan lelkének megmentése nem lesz könnyű, de Dank bármire hajlandó szerelméért. Akár meg is tagadja a Mennyet azért, hogy vele maradhasson. Így, ha most a Pokol akar belőle egy darabot, az sem jelenthet problémát...

ABBI GLINES most elárul magáról pár vicces titkot: követi Justin Biebert az Instagramon, mert szórakoztatja, a csokihoz mindig diétás kólát iszik, csak hogy jobban érezze magát, és fogalma sincs, hogyan kell elindítani a mosógépet.

A New York Times, a Wall Street Journal és a USA Today bestseller írónője. Olyan sorozatok szerzője, mint a Vincent fiúk vagy a Sea Breeze-sorozat.

Abbi jelenleg az alabamai Fairhope-ban él férjével és három gyerekével.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ez a könyv egy percig sem hagyja az olvasót unatkozni: sötét, izgalmas és romantikus, tele olyan fordulatokkal, amelyeket olvasva csak kapkodtam a fejemet.”

Amazon

„Imádom a sorozatot! Nagyon élvezetes, lehengető, különleges, a karakterek pedig nagyon könnyen megszerethetők. Újra és újra megdöbbenek, milyen hihetetlen fantáziával építette fel Abbi Glines ezt a világot!”

Goodreads

„Igazán szeretem Abbi munkáit és ezt a sorozatot. Amit legjobban imádok benne, az az, hogy a szerelmi szál főszereplője maga a Halál. Muszáj elolvasni, a harmadik könyvet.”

Barnes and Noble

„Csodás folytatás! Egy unalmas pillanat sem volt benne. Most még inkább beleestem Dankbe, mint A végzetem után. Ebben a kötetben még jobban feltárul a Pagan iránti szerelme mélysége, ahogy mindenáron próbálja megvédeni a lányt.”

The YA Bookworm

„Abbi pontosan tudja, hogyan kell rabul ejteni az olvasóit. Egy gyönyörű és okos lány, egy kis extra képességgel, és persze egy nagyon dögös pasi, aki maga a Halál. Ez a szerelem mindennél izgalmasabb.”

Book Crazy

Abbi Glines

A SORSOM

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

PAGAN

Csak azért fordultam meg, hogy megnézzem a szép lufikat. A rózsaszín tetszett a legjobban. Rágógumira emlékeztetett. Próbáltam kitalálni, mit ígérhetnék meg anyukámnak azért cserébe, ha venne nekem egy lufit. Talán azt, hogy kitakarítok az ágyam alatt, vagy talán hogy rendet rakok a cipői között a gardróbjában. Csak egyetlen percre álltam meg, hogy ezen gondolkozzak. De most nem találtam az anyukámat. Alig láttam a könnyektől, és bepánikolva hüppögtem. Anyu figyelmeztetett, hogy elkeveredhetek tőle a tömegben, ha nem maradok mellette. Általában fogtam a kezét, ha sok ember között voltunk, de ma a könyveit kellett a karjában cipelnie. Az lett volna a dolgom, hogy ne tévesszem szem elől. De mégis úgy lett. Hol fogok aludni, ha nem jutok haza? Idegesen néztem körül az utcákon nyüzsgő rengeteg ember között. A Művészeti és Kulturális Fesztivál mindenfelől vonzotta az érdeklődőket a mi kis városkánkba. A szememet törölgettem, hogy kereshessek egy rendőr bácsit, aki segíthet, nagyokat szípoztam, és egy

pillanatra megfélekeztem a bajról, amikor megéreztem a közelben kínált finomságok illatát.

– Ne sírj! Majd én segítek.

A homlokomat ráncolva fordultam a hang irányába. Egy fiúval találtam szemben magam. Szőke haját rövidre vágták, és nagy, barátságos szemében aggódó tekintet ült. Most láttam őt életemben először. Nem az én iskolámba járt. Talán turista lehetett. Bárki is volt, tudtam, hogy nem segíthet. Hiszen ő is csak gyerek volt.

– Nem találom az anyukámat – motyogtam, szégyelltem, hogy bőgni látott.

Bólintott, aztán a kezét nyújtotta.

– Tudom. Visszaviszlek hozzá. Nem lesz semmi baj, megígérem.

Gombócot éreztem a torkomban, úgyhogy nagyot nyeltem. A fiú ajánlatát fontolgattam: tényleg tudna segíteni nekem? Arra jutottam, hogy ketten együtt talán hamarabb találhnánk rendőrt, mint én egyedül.

– Hát, jó lenne, ha tudnál segíteni nekem keresni egy rendőr bácsit, aki biztosan megtalálná anyukámat.

A fiú elmosolyodott, mintha valami tréfásat mondtam volna. Pedig nem vicceltem, és a helyzet egyáltalán nem adott okot mosolygásra.

– Tényleg tudom, hol az anyukád. Bízz bennem! – Még mindig felém nyújtotta a kezét.

Homlokráncolva gondoltam végig az összes lehetséges érvet arra, hogy ez miért volna rossz ötlet. A fiú nem sokkal lehetett idősebb nálam. Legfeljebb hétévesnek néztem. De rém

magabiztosnak tűnt. Egyébként is, nem egy idegen felnőtt volt. Nem rabolt volna el.

– Oké – feleltem végül, és megfogtam a kezét. Úgy tűnt, mintha ettől megnyugodott volna. Nagyon reméltem, hogy tudja, mit csinál, és nem tévedünk el.

– A te szüleid hol vannak? – kérdeztem, csak most jutott eszembe, hogy talán ők segíthetnek.

– Valahol erre felé – válaszolta, és kicsit grimaszolt. – Gyere velem! – Kedves, de határozott volt a hangja. Tisztára olyan volt, mint egy felnőtt.

Lépést tartottam vele, miközben az utunkat keresztező embereket kerülgettük. Igyekeztem megnézni mindenki arcát, akik mellett sietve elhaladtunk, hátha valaki ismerősnek tűnik, de nem jártam szerencsével.

– Ott van anyukád – mondta a fiú megtorpanva, és magunk elé mutatott a járdán.

És tényleg: megláttam anyut, aki nagyon feldúlt volt. Ijedt képet vágott, és kétségbeesetten faggatta a mellette elhaladókat, meg-megragadva az emberek karját. Rádöbbsentem, hogy engem keres. Muszáj volt megnyugtatom, úgyhogy elengedtem a fiú kezét, és anyu felé futottam.

Nagy, elkerekedett, rémült szeme rám szegeződött, aztán felzokogott, majd kiabálni kezdte a nevemet:

– Pagan, Pagan, Pagan!

Kinyitottam a szemem, és megpillantottam a mennyezeti ventilátort. A nap besütött az ablakon, és anyám boszúsán dörömbölt az ajtón.

– El fogsz késni az iskolából. Most rögtön kelj fel!

– Nyugi, ébren vagyok! – kiáltottam az alvástól rekedt hangon, és rávettem magam, hogy fölüljek.

– Na, végre! Komolyan mondom, te lány, egyre nehezebb felkelteni téged. Na, csipkedd magad, palacsintát sütöttem reggelire!

– Oké, oké – motyogtam félig ébren, és megdörgöltem a szemem. Nem először álmodtam ilyet. Miért bukkantak fel újabban gyermekkori emlékképek az álmaimban, és miért csak most döbrentem rá, hogy minden egyes traumatikus élményem során ugyanaz a fiú segített rajtam? El is felejtettem azt a napot, amikor elkeveredtem anyukám közeléből a fesztiválon. Pedig tényleg megtörtént. Most már tisztán emlékeztem rá. És az a fiú... Ő is ott volt. Miért tűnt olyan ismerősnek?

Halkan kinyílt a szobám ajtaja, és minden aggodalmam szertefoszlott, amint megpillantottam a küszöböt átlépő Danket. Mostanában az ajtón át közlekedett, ahelyett hogy csak úgy felbukkant volna a semmiből, örökké a frászt hozva rám. Ez igazán kis kérés volt a részemről, és Dank igyekezett is betartani.

– Anyukád palacsintát süt... Szerinted hagyná, hogy bekapjak párat, amikor majd hivatalosan is megjövök érted, hogy suliba vigyelek?

A hangja mély és delejes volt. Még most is sóhajtani tudtam volna a hallatán, és sütkérezni akartam a melegben, amivel eltöltött. Fölkeltem, és átszeltem a kettőnk közti kis távolságot. Dank előtt megállva mindkét kezemet

a mellkasára simítottam, és mosolyogva néztem föl döbbenetesen kék szemébe.

– Amíg Leif elő nem kerül, nem igazán fogsz a kedvencei közé tartozni. Ezt jól tudod.

Dank bosszúsan ráncolta a homlokát, és utáltam, hogy anyám ilyen szigorú. Nem szerettem, ha Dank miattam bosszankodott. De sajnós anyu úgy gondolta, hogy a volt fiúmnak azért vészett váratlanul nyoma, mert én szakítottam vele egy másik srác miatt. Természetesen nem árulhattam el anyámnak az igazat. Ezúttal tényleg azt hitte volna, hogy örült vagyok, és egy életre diliházba kerültem volna.

– Hékás – cirógatta meg az arcomat Dank –, ebből elég! Ez nem a te hibád. Egyébként is, mindketten tudjuk, hogy nincs szükségem ennivalóra. Csak hát anyukád palacsintájának hihetetlenül jó az illata.

Néha kapóra jött, hogy Dank mindig tudta, mit érzek. Máskor meg iszonyúan idegesített.

– Hát, talán ha elmagyaráznád, pontosan mit akartál azzal mondani, hogy „Leif nem ember”, akkor talán nem lenne ilyen büntudatom.

Dank felsóhajtott, aztán leült az ágyamra, és az ölébe vont. Kék szeme még őrzött valamit a fényből, ami felragyogott benne, valahányszor eljött egy lélekért a test halálának pillanatában. Átkaroltam a nyakát, nagyon igyekeztem megőrizni komoly arckifejezésemet. Ha Dank ilyen közel volt hozzám, nehezemre esett értelmesen gondolkodni.

– Mondtam már neked, hogy nem tudom pontosan, mi lehet Leif. Csak azt tudom, hogy nincs lelke. Ez az egyetlen dolog, amit biztosan tudok.

A füle mögé simítottam egy sötét hajtincset, és úgy döntöttem, megpróbálkozom az ajakbiggyesztéssel, hátha beválik.

– Hát, mit *gondolsz*, mi lehet?

Dank felvonta a szemöldökét, és kiült az arcára szexis, gödröcskés vigyora.

– Ajakbiggyesztés, Pagan? Ez most komoly? Ennél azért többet vártam tőled. Az én csajom mégis mióta ilyen nyafogós, mi?

Mellbe löktem, és kidugtam a nyelvem.

– Ez nem is volt nyafogós!

Vidám kacagásának hallatán beleborzongtam a gyönyörűségbe.

– De igen, Pagan, az volt. Tudod, hogy nem szeretem, ha ajakbiggyesztéssel próbálkozol nálam.

– PAGAN, GYERE LE REGGELIZNI! EL FOGSZ KÉSNİ AZ ISKOLÁBÓL! – hallatszott anyu kiabálása a földszintről.

– Nyomás, egyél! Húsz perc múlva odakint foglak várni, hogy elvigyelek – suttogta Dank a fülembe, majd puszt nyomott a halántékomra, és talpra állított. Csípőre tettem a kezem, hogy vitatkozzak, ám Dank eltűnt, mielőtt egy szót is szólhattam volna.

– Csak azért, mert te vagy a Halál, még nincs jogod ilyen bunkónak lenni – sziszegtem az üres szobában, hátha elég közel volt még, hogy meghalljon.

Aztán bosszúsan fújttam, és bementem a fürdőszobába, hogy összekészüljek.

– Ha be akarsz érni első órára, már nincs időd leülni, és szépen megenni a palacsintát – ráncolta a homlokát anyu, amint beléptem a konyhába.

– Tudom. De magammal viszek egyet, és majd bekapom útközben. – Már nyúltam is az asztal közepén lévő tányér felé, amin halomban állt a palacsinta. Azonnal büntudatom támadt, amiért ilyen sokáig tartott, hogy elkészüljek. Anyu nyilvánvalóan sokat fáradozott azért, hogy finom, meleg étkezéssel kezdhessem a napot, de csak arra volt időm, hogy felkapjak egy palacsintát, és elmajszoljam a suliba menet, Dank terepjárójában. – Bocsi, anyu. Elaludtam. Köszí a reggelit! – mondtam, és odahajoltam hozzá, hogy pusztít adjak neki, majd felkaptam a táskámat a konyhaasztalról.

– Kénytelen leszek ébresztőórát venni neked – morgolódt anyu, és kihúzott egy széket, hogy leüljön az asztalhoz.

– Ígérem, hogy holnap reggel félórával előbb kelek majd fel. Tedd csak be a maradékot a hűtőbe, aztán majd felmelegítjük a mikróban, és szépen megesszük együtt!

Nem sikerült mosolyt csalnom anyu arcára, helyette borús képpel nézett le a kávéscsészéjére. A mindenségit,

pontosan tudta, hogyan keltsen bennem büntudatot. Kihúztam egy széket, és leültem a konyhaasztalhoz, tudván, hogy kevesebb mint három perc múlva fel kell majd pattanom, de örömet akartam szerezni anyámnak, és amúgy is szerettem volna kifaggatni az álmomról.

– Emlékszel, hogy amikor kicsi voltam, elkeveredtem tőled a Művészeti és Kulturális Fesztiválon?

Anyu letette a csészejét, és elgondolkodva ráncolta a homlokát. Reméltem, hogy az én homlokom nem lesz majd ilyen ráncos idősebb koromban. Bár a homlokán lévő ráncokat leszámítva nem bántam volna, ha anyám korában majd én is úgy néznék ki, mint ő most. Rövid, sötét haja csak úgy csillogott, remekül ált neki az apródfrizura, és a korához képest csúcs volt a lába.

– Hmm... azt hiszem. Jaj, persze! Igen, amikor a karomban cipeltem a könyveket, és neked a szoknyámba kellett volna kapaszkodnod. Istenem, halálra rémítettél. Pontosán emlékszem a pillanatra, amikor rádöbbsentem, hogy már nem fogod a szoknyámat, aztán megfordultam, és nem voltál mögöttem. Kis híján megállt a szívem. Valószínűleg öt évet öregedtem azon a napon.

Szóval tényleg megtörtént. Anyu barna szeme rám villant a kávécsésze pereme fölött, miközben ivott egy kortyot. Szerettem volna tovább kérdezgetni, de a grimasza belém fojtotta a szót. Az ablakra szegezte a tekintetét a vállam fölött. Nyilván meglátta Danket. Utáltam, hogy anyám azt hiszi, a Dankkel való kapcsolatomnak köze van Leif eltűnéséhez. Igazság szerint nem ejtettem Leifet, mivel esélyem

sem volt rá. Nyoma veszett, mielőtt szakíthattam volna vele. Ám ha ezt elmondtam volna anyunak, azzal csak rontottam volna a helyzeten. Ha nem tudtam volna, hogy Leif nem is ember, akkor én magam is aggódtam volna érte, de tisztában voltam az igazsággal.

– Mennem kell, anyu. Szeretlek – köszöntem el tőle, ahogy az ajtó felé indultam. Nem voltam kíváncsi a kiselőadására arról, hogy jobban kéne aggódnom Leif miatt.

„Közeleg az idő.”

Megtorpantam, és dermedten álltam a házunk előtti lépcsőn. Ösztönösen kinyújtottam a kezem, és a hideg vas-korlátba kapaszkodtam. Ismertem ezt a hangot.

– Pagan. – Dank azonnal előttem termett.

Felpillantottam rá, aztán megcsóváltam a fejem, hogy rendezem a gondolataimat.

– Nem láttál... nem láttál valakit vagy... izé, valamit? – hebegtem, még mindig nem tértem magamhoz attól, hogy az imént mintha a fülembé suttogott volna valaki.

Dank tekintete a szokásos élénkkék színe helyett felragyogva villódzni kezdett.

– Pagan, a szemed... – mondta, és két kezébe fogta az arcomat, fürkész pillantást vetve rám. A Halálnak nem illett volna félnie semmitől, én mégis jól láttam összeráncolt homlokán, hogy aggasztja valami. Nyilvánvalóan rossz jel volt, hogy a szemében mintha kék láng lobogott volna.

– Mi van a szememmel? – kérdeztem suttogva, és kissé bepánikoltam.

Dank magához szorított.

– Gyere, mennünk kell!

Hagytam, hogy szinte odacipeljen a terepjáróhoz, még azt is megengedtem, hogy beemeljen az autóba, és becsatolja a biztonsági övem.

– Dank, mondd el, mi a baj! – könyörögtem, miközben gyöngéd csókot nyomott az ajkamra.

– Semmi. Semmi, amit nem tudnék megoldani – biztosított, és homlokát az enyémre hajtotta. – Figyelj, Pagan, semmi okod aggodalomra. Mindent meg fogok oldani. Ne feledd, mit mondtam neked: akit a Halál védelmez, azt nem érheti bántódás, és bébi – hüvelykujjával megcirógatta az arcomat –, te vagy az egyetlen, akit én megvédek.

Akaratlanul is megborzongtam, mint mindig, ha Dank hangja egy oktávval elmélyült, ilyenkor gyengéd és szexis lett. Láthatóan élvezte a reakcióm, mindig csábosan vi-gyorgott rám, ha megborzongtam a hangjától.

– Jó, de én hallottam egy hangot. Mintha a fülembé suttogott volna. Mint te, amikor messziről szólsz hozzám.

Danken láthatóan feszültség lett úrrá, mély levegőt vett.

– Biztos?

Bólintottam, és figyeltem, ahogy szorosan lehunyta a szemét, és dühödt morgás tört fel a mellkasából.

– Senki sem hatolhat ilyen közel hozzád. *Semmi* sem hatolhat ilyen közel hozzád. – Pusztit nyomott az orrom hegyére, aztán becsukta az anyósülés ajtaját, és bepattant

a volán mögé. Nagyon reméltem, hogy a körülmények dacára azért nem felejt el odafigyelni arra, mit csinál éppen anyám. Ugyanis ha anyu netán meglesett most minket az ablakból, az igencsak megbonyolíthatta volna a helyzetünket.

– Anyukád már bezárkózott a szobájába írni – mondta Dank, miközben beindította a motort, és kihajtott az útra.

Meg sem kellett kérdeznem, honnan tudja, mit gondolok. Mostanra már hozzászoktam ehhez. Valahányszor aggódtam valamin, ő azonnal megérezte. A mániája volt, hogy megoldja minden problémámat. Ez általában boszszantott, de jelenleg olyan problémák fenyegettek, hogy nagyon is szükségem volt Dankre.

– Mit mondott a hang? – kérdezte feszülten, és érzékeltem, hogy igyekszik uralkodni dühödt morgásán, ami általában szórakoztatott, ha féltékenységből csinálta. Most viszont nem volt muris. Csöppet sem.

– Közeleg az idő – feleltem, és a reakcióját figyeltem. Bal keze görcsösen markolta a kormányt, a jobbját pedig felém nyújtotta, és a combomon nyugtatta.

– Azonnal intézkedem. Nem láttam semmit, de én magam is éreztem. Abban a pillanatban, hogy megdermedtél, megéreztem a jelenlétét. Nem lélek. Nem is istenség. Egyáltalán nem ismerős nekem, de ez azt jelenti, hogy csak néhány dolog lehet. És esküszöm neked, Pagan, hogy azok között a dolgok között nincs olyan, aminek esélye lenne velem szemben. Szóval nincs okod aggodalomra. Ne feledd, bébi, hogy én vagyok a Halál.

Felsóhajtottam, és a kezére tettem az enyémet.

– Tudom – feleltem, és kis szívecskéket rajzolgattam a kézfejére az ujjbegyemmel.

– Hiányoztál az éjjel – suttogta fátyolos hangon.

Mosolyogva lenéztem a kezére, amit megfordított, és összekulcsolta ujjait az enyémeikkel. Jó volt tudni, hogy hiányoztam neki.

– Nagyon helyes – feleltem.

Felderülve kuncogott.